

Stăpâni și servi în lumea viitoare?

Vineri, 16 martie 2007

Gili Cârstea

Permiteți-mi să redau părerea unui anonim de pe un forum adventist:

“De ce ne-a învățat Hristos să trăim ca niște servitori aici pe pământ, să ne supunem tratamentelor rele fără să reacționăm, să posedăm puțin sau nimic, să evităm mânia, egoismul, avariția și aroganța? Dacă stăpânii noștri din lumea viitoare ne vor trata cu violență, ca pe niște servitori ce nu posedă nimic, poate că vom fi condiționați să ne supunem aceluși tratament abuziv deoarece așa am trăit aici, pe pământ. Evident, doar cei cu trecut dovedit de supunere oarbă la cerințele Lui vor fi aleși să intre în împărăția lui Dumnezeu.

“De multe ori pe drumul ieșirii lor din Egipt Domnul a amenințat pe poporul Lui cu moartea, dacă nu se supune cerințelor Lui. Aceasta dorește, oameni care fac doar ceea ce le spune El să facă. De aceea în lumea viitoare nu va exista o altă revoltă a sclavilor și un alt Satana care să o conducă.”

Îmi vine greu și să repet aici aceste acuzații oribile ale diavolului, cu atât mai puțin să le discut. Dar trebuie să o fac, deoarece asemenea mentalități bântuie și conștiința adventistă, chiar dacă nu exprimate într-o asemenea formă brută.

Acesta a fost scopul lui Dumnezeu cu poporul Său? Să-i obișnuiască de aici cu relele tratamente de pe Noul Pământ, spre a nu se mai răzvrăti niciodată? Așa obține Domnul un univers curat, armonios, pașnic și fără o posibilă viitoare revoltă? Vedeți unde se poate ajunge atunci când nu înțelegem – și nici nu dorim să înțelegem – motivele pentru care Dumnezeu a folosit limbajul violenței în trecut?

Când a chemat pe fiul Său din Egipt (Osea 11:1), Dumnezeu a dorit să le descopere principiile neprihănirii care garantau libertatea, moralitatea, civilizația, decența, eleganța, noblețea. El dorea să Se prezinte ca fiind Prietenul, Iubitul, Logodnicul. Dar ei cu stăruință au cerut să nu le mai vorbească Domnul. Se simțeau mai confortabil să le vorbească Moise. Au refuzat legământul cel veșnic pentru legământul cel vechi. Au preferat Stăpânul în locul Prietenului. Au dorit un împărat, ca toate celelalte neamuri, în locul unui Soț iubitor.

Așa a plecat Israel pe drumul periculos al rebeliunii, independenței, fără să aibă habar de natura pericolelor mortale aflate la tot pasul în lumea pe care o credea pașnică, neutră,

controlabilă, aservită. Vai, ce amarnic s-au înșelat! Ei sperau să distrugă civilizația diavolului folosind armele ei: amenințarea cu forța, violența, amăgirea, războiul, genocidul, fără să cunoască principiul conform căruia “cine pune mâna pe sabie, de sabie va pieri.”

Domnul i-a așteptat cu multă răbdare, îngăduință, milă. Le-a propus mereu să se întoarcă de pe căile nebunești ale lumii la frumusețea indescriptibilă a neprihănirii pe baza noului legământ. Mereu i-a invitat la “nuntă,” fără să țină seama de “vremile de neștiință.” Deseori le-a propus întoarcerea la planul Său cu ei, atunci când i-a scos din Egipt, așa cum se poate observa în cartea lui Osea:

„De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde, și acolo, va cânta ca în vremea tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.

“În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: ‘Bărbatul meu!’ și nu-Mi vei mai zice: ‘Stăpânul meu!’ Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume.

“În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și-i voi face să locuiască în liniște.

“Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:14-20).

Dar ei n-au apreciat noul legământ și scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. S-au complăcut într-o religie în care Dumnezeu era “Stăpânul.”

Această tragedie s-a întins până la noi astăzi, cei care ne numim Israelul spiritual. El nu poate încheia nici cu noi legământul cel veșnic, deoarece insistăm să rămânem “Stăpânul,” și păstrăm la mare cinste “arcu, sabia și orice unealtă de război.” În aceste condiții, cunoașterea lui Dumnezeu devine imposibilă, iar “nunta” rămâne pentru Dumnezeu mereu o realitate viitoare, iar pentru acest popor o iluzie, o fata morgana în pustia unei religii fără putere.

Care sunt consecințele poziției noastre prezente? Dumnezeu este obligat să permită desfășurarea ultimelor scene ale mării controversă până la concluzia lor finală, deși ar fi dorit să o scurteze “în neprihănire,” dacă avea cu cine. Aceasta înseamnă că vom avea ocazia să testăm până la capăt, pe pielea noastră, “libertatea” pe care o poate oferi împărăția fărădelegii. Omenirea este condusă inexorabil către un nou feudalism, în care o elită politică și religioasă va controla total destinul maselor înrobite. Deja observăm cum puterea se concentrează în cercuri tot mai strânse, ca și controlul asupra bunurilor materiale.

Și acesta nu este decât începutul durerilor. Curând, oamenii “își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 23:26), deoarece viața pe pământ, sub controlul marelui arhitect, va deveni un coșmar. Omenirea va fi dispusă să accepte orice sclavie, să susțină orice dictatură, numai să fie scăpată din nebunia unei lumi fără lege.

Ce trist... Cât de diferit s-ar fi putut desfășura lucrurile dacă Laodicea s-ar fi trezit la înalta ei chemare, făcând din Dumnezeu “Prietenul” și “Bărbatul,” în loc să păstreze distanța nativă a mentalității stăpân-servitor.

O, Ierusalime, dacă ai fi înțeleș și tu, măcar în aceste zile, chemarea înaltă la prietenie: “Nu vă mai numesc robi... v-am numit prieteni” (Ioan 15:15). Dar ea este acum ascunsă de ochii tăi.